

[Steen Folke.]

lelse, der er udsendt af socialdemokratiet i Sverige.

Askjær Jørgensen (FP):

Som medlem af folketingets erhvervsudvalg har jeg naturligvis først og fremmest interesse for de såkaldte erhvervsstøtteforslag. Da vi jo har haft en ekstraordinært mærkelig behandling af forslagene, er der en ting, jeg ikke rigtig har fået opklaret, men som jeg gerne ville have belyst, inden vi nu skal til at stemme om det.

Se, mit spørgsmål er: når man nu giver erhvervsstøtte, hvem skal så betale erhvervsstøtten? Jeg har forsøgt at regne på det og er kommet til, at der kun er erhvervslivet selv og dets medarbejdere til at betale erhvervsstøtten. Så kom jeg til at sammenligne det med, da jeg fik en julegave af min datter, da hun var 2 år. Jeg betalte selvfølgelig selv julegaven, men barnet havde glæden ved at give gaven, og jeg havde selvfølgelig også en glæde ved at modtage den. Men jeg bliver nødt til at stille det spørgsmål, om den eneste glæde regeringen kan have ved at uddele disse erhvervsstøtteordninger ikke er den samme som barnets, der giver en gave, men at det er gavemodtageren selv, der skal betale gildet.

Under anden behandling var det således, at regeringsmedlemmerne, i hvert fald de førende regeringsmedlemmer, herunder økonomiministeren, ikke var så meget til stede i salen. Det ville være rart, hvis økonomiministeren kunne forklare mig, hvordan det kan gå til, at man kan uddele erhvervsstøtte i dette land, uden at det er erhvervslivet, der selv skal betale det med renter og rentes rente.

Hvis ikke økonomiministeren skulle have lyst til at forklare mig, at det er at lave grin med erhvervslivet at give dem erhvervsstøtte, så kunne det da måske være, at man ovre på bænkene helt til højre, dér, hvor man har parlamentarisk erfaring, kunne forklare mig det. Jeg forstår, at man også derovre vil være medansvarlig for den slags gaveuddelinger.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg er ikke vores partis havebrugspolitiske ordfører, men alligevel blev jeg i den grad rørt af hr. Jens Møllers forsøg på at plante smil og plante solskin på gammel gartnermanér, så det kalder mig frem.

Den tone af vemod over at måtte bide i det sure æble, over at være blevet drevet ud af Edens have, hvor fjerne lyde lød fra kukkukplanen, det måtte være gribende. Og når det blev yderligere bakket op af hr. Brusvangs ydmyge forsøg på at banke på de lukkede porte, så skabte det noget af en vis stemning over denne debat. Men det er jo faktisk ikke den rigtige stemning. Det er jo mere alvorligt. det. der foregår her, og de pågældende gruppers sørgmodighed må jo ikke blive det vigtigste, der bliver stående.

Her foregår ting, som vi ikke kan glide let hen over, og som man ikke bare kan sige om, at nu er løbet kørt. Det er ikke bare en bagsnak, vi fører her. Det er også en forsnak til næste korsvej. Derfor vil jeg godt lige se på nogle af disse mærkelige dages politiske erfaringer, som vi har gennemlevet.

For nu er ekstrasamlingen jo ved at være forbi, selv mareridt har deres ende, og dens forløb såvel som dens resultater hører til noget af det jammeligste, som dette hus har oplevet. Alle ved det jo, men mange vil nødtigt erkende det, i særdeleshed dem, som bærer det direkte ansvar. De har her i dagens løb delagtiggjort os i, at de er vældig tilfredse med sig selv. Det er der ikke noget nyt i. Heller ikke hr. Aukens harpeklange til pris for forliget. Det er der heller ikke noget nyt i. De kommer efter hvert kriseforlig, og så går der nogen tid, så får tonen en anden lyd.

Men de direkte ansvarlige må ifølge sagens natur være dem, der monopoliserede de egentlige politiske forhandlinger for sig selv, det, der i sidste instans indskrænkede sig til en sammensværgelse af 4 partier. Derfor er det så sødt, når man søger at lægge skylden på de mange partier. Skylden skulle altså ligge hos dem, som man med omhu ikke ville høre. Mens de, der kludrede sig frem til det elendige forlig, skulle være uden ansvar for elendigheden. Uden blusel vil de endda tage dette som anledning til en samling omkring disse sammensvorne. Hvad i alverden skulle blive bedre af det?

Vores gruppe har alligevel som vel også andre været klar til at bære byrderne af alle de urimelige arbejdsformer, som man har kunnet finde på, hvis bare det nyttede noget. Men hvad er der kommet ud af det? I virkeligheden er der ingen, der har tillid til, at dette forlig nytter spor mere end dets forgængere. Alle venter